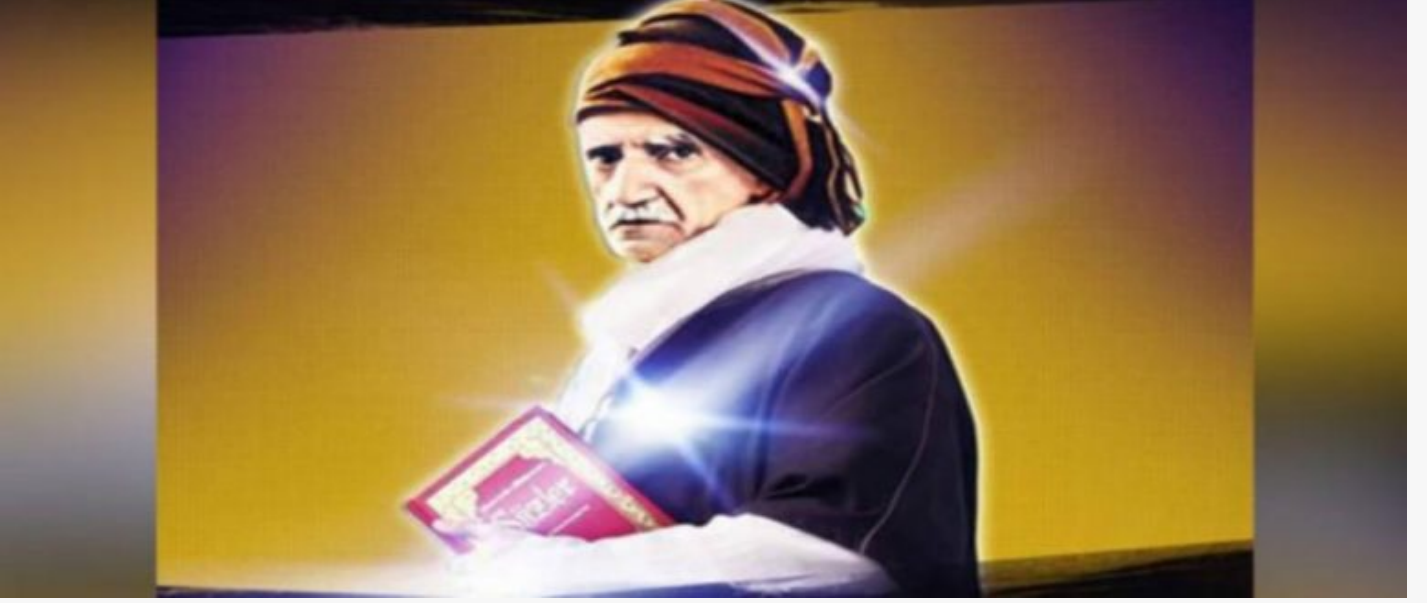

Aydınların bilgi seviyesi

Bizde aydın diye geçinenlerden hangi birini dinleseniz, size “Bilgi sahibi olmadan, fikir sahibi olunmaz” ahkâmından yola çıkarak anlatmaya başlar.

Ahkâm kesmede üzerlerine yoktur. Ancak, çoğu zaman kendileri bile bu hükme uymazlar.

Yani, bilgi sahibi olmadıkları halde fikir sahibiymiş gibi davranırlar ve kasıtlı bir edâ ile ahkâm kesmeye yönelirler.

Bu vadide cahilâne at koşturanların haddi hesabı yoktur.

En meşhûrlarından birkaç örnek verelim:

“Tarihimizle Yüzleşmek” isimli kitabın yazarı Prof. Emre Kongar.

“İsyan Günlerinde Aşk” isimli tarihî romanın yazarı Ahmet Altan.

“Efendi” isimli kitabın yazarı Soner Yalçın.

Kezâ, Said Nursî hakkında ipe sapa gelmez iddialarda bulunan Aytunç Altındal ve Prof. Yümni Sezen.

Örnekler çoğaltılabilir. Ama, şimdilik bu kadarı yeterli.

Kısa bir hatırlatma

Bu beş örnekten son dört kişinin ileri sürdüğü mesnetsiz iddialara köşemizde daha evvelden bazı cevaplar vermiştik.

Onlardan hiçbiri çıkıp da iddiasını delillendiremedi, dolayısıyla hatasını tamir edemedi.

Yaptıkları hatalar o derece açıktır ki, ödev araştırması yapan bir ilköğretim öğrencisi dahi kolaylıkla bu hataların farkına varabilir.

Özetle ve satır başlarıyla hatırlatmak gerekirse:

1) Yümni Sezen, “dinlerarası diyalog” ucubesinin içine Said Nursî’yi de dahil ediyor ve hatta onu âdeta mütecâviz Hristiyanların hamisi gibi göstermeye çalışıyor. Dahası, “Risâle-i Nur’dan iktibaslar” nâmı altında, çarpık ve aslı astarı olmayan ifadeler naklediyor.

2) 1945 Bakırköy doğumlu Aytunç Altındal, Said Nursî'yi gördüğünü iddia ederek, Nursî'yi görmeyenlerden daha fazla tanıdığını söyledi. Hatta, bir televizyon programında şu safsatayı dillendirdi: "Said Nursî, II. Meşrutiyetin (1908) ilanından evvel İstanbul'a geldi ve derhal İngiliz Muhibban Cemiyetiyle irtibata geçti, onlarla birlikte çalıştı."

Said Nursî'nin İstanbul'a bu ilk gelişinden tam 12 sene sonra adı geçen cemiyetin kurulduğunu düşünün ve Altındal'ın nasıl bir cehâlet dalına yapışıp kaldığını varın siz hesaplayın.

3) Soner Yalçın "Efendi", Said Nursî'yi toptancı bir yaklaşımla İttihatçı zümreye dahil ederken, Ahmet Altan da, sırf Said Nursî'den söz etmek için, kitabında ismini anlamsız şekilde zikrediyor.

Prof. Kongar

Gelelim Prof. Emre Kongar'ın bu konuda yazdıklarına.

Vaktiyle Kültür Bakanlığı Müsteşarlığına kadar yükselen Kongar, "Tarihimizle Yüzleşmek" isimli kitabında Said Nursî'den çok ters açıdan, daha doğrusu tam zıt açıdan bakarak söz ediyor.

Adı geçen eserin 131 ve 132. sayfalarında II. Meşrutiyet dönemini anlatan Kongar'a göre, Said Nursî, meşrûtiyetin ilanından rahatsız olmuş ve 31 Mart Vak'asında Taksim Kışlasındaki avcı taburlarını isyana teşvik etmiştir.

Evvelâ, o günlerde kurulan Divan-ı Harb-i Örfî Mahkemesinin Bediüzzaman hakkında vermiş olduğu beraat kararı, Kongar'ı tekzip ediyor.

Bununla beraber, tarihî gerçekleri ifade eden hiçbir kaynakta Kongar'ın iddiasını doğrulayacak bilgi kırıntısı dahi yok. Aksi yönde ise, yani Üstad Bediüzzaman'ın Meşrutiyet'i istediği, hararetle savunduğu ve isyanda yatıştırıcı rol oynadığı yönünde ise, sayısız bilgi kaynağı var.

Öte yandan, Said Nursî ve Meşrutiyeti isteyen İttihatçıların münasebeti konusunda, Soner Yalçın ile Emre Kongar'ın yazdıkları birbirini tam tekzip edecek mahiyette olduğu halde, her iki yazar da birtakım hatalara düşmekten kurtulamıyor.

Zira, Said Nursî'nin hürriyet ve meşrutiyete aşk derecesinde tutkulu biri olduğunda şüphe olmadığı gibi, onun İttihatçılarla münasebetini toptancı bir yaklaşımla açıklamak kadar da bâriz bir hata olmasa gerektir.

Düşünün, cilt cilt kitap yazacak seviyedeki aydınlarımız bile böyle azim hatalara düşerse, varın gerisini siz tasavvur edin.

Saldırgan münekkitler

Bir önceki yazımızda, konu hakkında bilgisizliği, cehaleti ve artniyeti sebebiyle Said Nursî'yi eleştiren kimi aydınlardan söz etmiştik.

Şüphesiz, eleştirinin de bir sınırı, bir hadd-i vasatı var. Bu sınır aşıldığında, yapılan şey artık normal eleştiri olmaktan çıkar, yıkıcı, tahrip edici bir saldırı mahiyetini alır.

Ne yazık ki, günümüzde bu saldırıların en dehşetlisinin de yine Said Nursî'ye karşı yapıldığına şahit olmaktayız.

Üstad Bediüzzaman, vefat edeli 46 sene oldu.

Hayatta iken, din düşmanları onu hiç rahat bırakmadı.

Mahkemeler, sürgünler, hapisler, zindanlar onun meskeni oldu.

Mahkemeden mahkemeye sürüklendi, durdu.

Esefler olsun ki, kabrinde dahi rahat bırakılmadı. Mezarı bir meçhûle gönderildi.

O zat, dünya nâmına hiçbir şey istemediği halde, dünyalılar ona daima bir düşman gözüyle baktı.

Öyle zaman oldu ki, o zâttan geriye kalan hatıralarına dahi tahammül edilmedi. Bu sebeple, üzerine çıkıp tefekkür ettiği ağaçlar bile gizlice kesilerek yok edilmek istendi.

Üstad Bediüzzaman'ın vefatı üzerinden kırk kûsûr sene geçtikten sonra, ne gariptir ki, ona, eserlerine ve talebelerine karşı bir başka düşman tipi türedi: Dindar görünümlü saldırganlar...

Bu tipler, öyle nâmertçe saldırılarda bulunuyor ki, görünce insan hayretten donakalıyor.

Evet, bunlar cidden nâmert saldırganlardır.

Acaba, 46 yıl evvel vefat etmiş bir muhterem zâta karşı, sırf dünyalılara yaranmak için takındıkları saldırganca tavır, nâmertçe değil de nedir?

Saldırgan dünyalılar, bu dünyada dahi rezalet elbisesi giyerek ve şiddetli azap çekerek gittiler.

Nevzuhur nâmert saldırganları da, yine benzer bir âkıbet bekliyor.

Allah rızasından başka bir gayesi olmayana saldırmanın, elbette dünyada da bir karşılığı olsa gerektir.